

Waxinelicht

Klein wit waxinelichtje
jij verlicht mijn dag
in de middag onder een lekkere pot thee
in de avond als heldernis
weg donkere duisternis

Kijk mij eens
ik sta te schijnen voor mijn plezier

Helder licht in de duisternis
zo klein, zo teer
een windvlaag en ik doe het niet meer.

Eens per jaar kom ik langs en ga van huis naar huis
en zing van Sint-Maarten, van appels en peren
en vraag om suikergoed, geld en fruit.
't is maar wat je geeft, ik vindt alles best.
het is leuk en fijn, ik ben er even uit.

Ik ben een waxinelichtje

Ik ben een waxinelichtje
ben hard en wit
ik heb een lontje aan een klein metalen rondje
ik heb het koud, ik wil branden
en de lucht verwarmen.

Zou ik het durven, zou ik aan een lucifer vragen
'Wil jij mij aansteken, zodat ik kan branden?'
Voel mijn witte wax al smelten
de lucht om mij heen wordt warm.

Ik ben een brandend lichtje
helder en fel
ik sta op een schoteltje, zeker en wel
in een ijzeren bakje
mijn wax is bijna gesmolten
warm en vloeibaar.

Tillie

Pas op!
Raak mij niet aan
ik zal je branden

Kijken mag
aanraken niet
Want dat geeft jouw veel
verdriet.

Zwaluwstaartlucifer

Door de lucht vliegt een zwaluw op de vleugels van zijn
vlucht en vlucht weg van de verwarmde aarde. In de snavel
een vurige lucifer die in vuur en vlam staat. Maar waarvoor
en waarom?

Waarom is hij op de vlucht voor die hitte die hoog in the air zijn hartje raakt? Hij
vliegt door, wil niet toegeven en gaat richting een verkoelende zee. Op zoek naar
blussend, fris en helder water. Opeens ziet hij ergens in een naburig dorpje een
vensterbank met een gedoofd waxinelichtje staan. Een openkierend raampje
geeft toegang tot een kamer. Met een aanstekelijk zwavelstokje in zijn snavel aait
hij voorzichtig over het lichtje. Het vlammetje begint aarzelend te schijnen.
Uitleidend duister, licht dat groeikracht, klaarte, inzicht en warmte geeft door en
door...een blind gevoel van alziend geluk. Hij ziet een vlamdovende zee
onder zich, wat een linoleum vloer blijkt die sprekend lijkt op de kabbelende
golven van een schuimende zee in rustte. Geschrokken vliegt hij op, ontwijkt nog
net een kater en verdwijnt verwart door het kamerraam naar buiten. Deze
typische vogel, brenger van licht, gevlogen net zo snel als dat hij gekomen is.
Slechts een fel brandend kaarsje herinnert aan zijn aanwezigheid....

Arme lucifer. Lichtdrager bij uitstek, daar stond ik voor even in vuur en vlam. Als
een duiveltje ontsnapte ik uit een doosje en rook de vrijheid. Vrije, ijle lucht, wat
een genot! Een harde besnavelde hand van m'n hart pakt me vast en zweeft me
door de lucht vol vlinders. Voel ineens schuur- en hevige schaafplekken en
schrammen op en over de kop van m'n ziel. Een verhittende pijn
kermjammerklaagt: 'Au, help, ik sta in brand!' Gestruikeld over een lief
waxinelichtje dat een vuurtje wil.

Vat je vlam, of gaat dit in rook op...? Verwarrende gedachten die ik in een harde
wind op z'n beloop laat. Een ferme bries, een adem die blust en die een stokje
steekt voor en in die affakkelende hittebries. Gedoofd en verdoofd kijk ik naar m'n
verbrande kop.

Kaarsepitten, aanstekelijk lontje, bron van vuur flakkert als een nachtkars bij
daglicht uit. Nachtkarsepitten. Lichtje van liefde, van zuurstof ontnomen. Kijken
in licht, is liefde zien. Smeltend wax, hart gesmolten tot de vlam gedoofd is.
Gedoofd, lijden. Liefde omhult lijden en is het uiteindelijk zelf. Als je niet
hartverstoring wil lijden, dan moet je geen banden aanhalen, je nooit verbonden
voelen met iets of iemand en vooral nooit van iemand gaan houden...
Laat mij lijden uit liefde.

Kluggie